

שער הנגב - ערב שבת, ל' בסיוון תשע"ז, 23 ביוני 2017

שלום לחברות ולחברים,

מספרים שלא ידענו

בשנה הקרובה, יעלו לכיתה א' מגני הילדים בשער הנגב למעלה מ-140 ילדות וילדים. שיא של כל הזמנים. בכדי לנהל באופן אחראי את הארמדה החינוכית שהולכת ומתעצמת, עומדת לרשותנו מינהלת היסודי, שולחן עגול בהשתתפות הנהלת בית הספר, פורום ההורים והנהלת המועצה. כמה שנים טובות, באמת טובות, שאנחנו משכילים להוביל בביטחה את הספינות החינוכיות שלנו במים הסוערים שייחודיים לים שלנו. ההחלטות המשותפות מתקבלות מתוך התבוננות בסוגיות כבדות משקל, כגון: כללי משרד החינוך, שיקולים חינוכיים, מספר התלמידים בכיתות האם ומצאי הכיתות ומרחבי הלימוד הממוגנים. במצבי חירום, נוספים לדיונים גם שיקולי ביטחון.

לאחר בחינת כלל ההיבטים, החלטנו לאחרונה על פתיחת שש כיתות עבור שכבת א' בשנת הלימודים הבאה. זו גם הסיבה שאנחנו עושים כל מאמץ להאיץ את סיום התכנון של בית הספר היסודי החדש. בינתיים, אנחנו צריכים להתאים את עצמנו למגבלות הפיזיות של בית הספר הנוכחי, כשהמחיר העיקרי הוא צמצום המעבדות והסדנאות לטובת כיתות אם.

צלילי היובל

בראשית השבוע חגגנו באולם דורות 50 שנה לאולפן המוזיקה. בשנת 1967 הקים אריה חרמוני (דורות, שעלה מגרמניה בשנת 1934, עם כינור ביד) את המוסד המפואר שהעמיד אלפי נגנים, רובם חובבים, מיעוטם אנשי מקצוע מעולים. בין הצעירים שניסו את כוחם בשדה המוזיקה הקלאסית היינו עודד פלוט, מנכ"ל המועצה ואני, שמורינו בבית הספר היסודי חשבו שמתאים לנו ללמוד לנגן בכינור. סחבנו כמה שנים ועברנו לאהבות נוספות אבל הערגה למוזיקה, כולל קלאסית, הוטבעה בנו אז, במחצית השנייה של שנות השישים. ראו [תמונות ממופע היובל לאולפן המוזיקה](#) שהעמיד אלון שטרן, מנהל האולפן המוכשר, שהחליף לאחרונה את סיגל פיינגלרנט (ברור חיל), לאחר שנים רבות של ניהול מוצלח.

יהודית ודמוקרטיה, גם בים

באמצע השבוע נפרדנו מתלמידי יב', שמסיימים בגרויות ויוצאים לשנת השירות, המכינות הקדם צבאיות, השירות הלאומי והצבא. המסיבה נערכה בצל מותו הטרגי של אופק אוחנה (נהורה) בתאונת דרכים לפני חודשיים. הוריו של אופק נכחו באירוע המרגש, שהתקיים באמפי המלא מפה לפה של התיכון. במצוות מפיקי הערב, שהלך על קו של חוף ים, עליתי לבמה בכדי לברך את בוגרי בית הספר עם בגדי גולש. אורחים שאלו את מארחהם בתמיהה: "זה באמת ראש המועצה?"...כן, גם עם בגד ים, חולצה פרחונית וגלשן ביד, לא חסכתי מהנערים והנערות שלנו את הציפייה שלי מהם להיות אזרחים מעורבים, שלבד מהשתתפות אקטיבית בהגנת המדינה ובמעורבות חברתית פעילה, ייקחו על עצמם לשמור על מדינת ישראל, כביתו הדמוקרטי של העם היהודי.

נשים רוקדות

ובדורות, היום, התבסמנו משתי הופעות עמוסות קהל של אולפן המחול. אפרת קינן (מפלסים), מנהלת האולפן, משכילה להוביל בית שהוא גם מקצועי, ללא רבב וגם פתוח לכל בת (ובן) – ילדה, נערה ואישה שמבקשת להתחבר לגוף, למוזיקה, ליופי, ליחד ולחוד. באווירה של כבוד ומצינות רווינו נחת מהמחוללות - הקטנטנות המתקוות, הנערות החינניות והנשים המדוייקות. ["נשים רוקדות" של חוה אלברשטיין.](#)

"אבא" יש רק אחת

ערב נוסף באולם דורות, אירח השבוע את "האבא", של תיאטרון בית ליסין, בהנהגתו הנפלאה של ששון גבאי: הצגה מטלטלת של פלוריאן זלר, הצרפתי המבריק, על אב מבוגר, בתהליכי איבוד הזיכרון, כשלצידו משפחתו הקטנה, האוהבת והמודאגת. מה הופך הצגה לטובה? כשאתה צוחק בה או דומע בה. מה הופך אותה לטובה מאד? כשאתה גם צוחק בה וגם דומע. מה היא הצגה מעולה? בה אתה צוחק, דומע וגם חושב. הצגת השנה היא הצגה מעולה, שעושה אותנו אנשים יותר טובים. "האבא", היא הצגת השנה שלי והיא ממשיכה להציג. בבקשה, אל תוותרו עליה.

מראה מקום

מרכז החוסן שלנו, בראשות תהילה רביבו, קיים לפני למעלה משנה קורס אזורי, שבו השתתפו נציגים מרוב היישובים שלנו. בקורס הוטמע הרעיון של תיעוד וצילום ככלים משמעותיים לחיבורים קהילתיים. נציגי קבוץ ארז גילו בקורס מחויבות גבוהה ולכן היישוב שלהם זכה בפרס - תהליך עומק קהילתי. הקבוצה בארז (בהובלת רעות וקס, מנהלת הקהילה, נורית דחוח ארזי, התרבותניקית, טל טורן בן צבי ומק האחד והיחיד) הגדירה את המשימה - הוקרה לוותיקים, בסיוע ובחיבור כל שכבות הגיל. "מראה מקום" הם קראו לפרוייקט. במהלך השנה, תועדו 130 אנשי ארז, בראיון ובצילום על ידי חבריהם ליישוב. מהלך זה הינו בעל משמעות היסטורית, בוודאי לקהילה המקומית אבל יש לתהליך הזה ערך מוסף מידי, בחיבור שכבות האוכלוסיה, צעירים וותיקים, ותיקים וחדשים. פרוייקטים נוספים שהתקיימו - תערוכה של "מאירים את ההיסטוריה" שמוצגת במועדון הוותיקים ו"ציאת מצרים" המונית שהפעם תועדה היטב...

העשייה הזו העשירה את התרבות המקומית וחיזקה את הקשרים בין בני האדם ומכאן - העצימה את החוסן הקהילתי. חזרנו למרכז החוסן, שלצורך למידת עמיתים, סיכום ופירגון, יזם מפגש רב משתתפים בארז, בהשתתפות כל מרכזי החוסן בעוטף, מנהלי קהילות, רכזי תרבות, מנהלי ארכיון ופעילים מהישובים שלנו.

תקשיבו לילד

עליזה בנדקובסקי (ברור חיל), אשתו של משה, המחנך והמורה לספרות האגדי של שער הנגב, שלחה לי מארכיון הקבוץ שלה עמוד מתוך "לקט", אותה חוברת שיצאה לאור בבית הספר היסודי שלנו בשנות השישים, (כשבכל שכבה, אגב, היו שתי כיתות, בלבד). על החוברת שיצאה מייד בסיום מלחמת ששת הימים, סיפרתי לא מכבר. כעת, משחררת לנו עליזה את החוברת שקדמה לה, הופצה באדר אל תשכ"ז (מרץ, 1967). הכותב החרוץ, אלון שוסטר, מכתה ד'1, כתב ב"לקט" על ספר שקרא: "קראתי ספר ושמו "אגודה חדשה". לפי דעתי, ספר זה טוב הוא לאלה המעוניינים לדעת על קורות בני עמים שונים במלחמת העולם השנייה. בספר זה מסופר על רוסי אחד, צרפתי אחד, אנגלי, אמריקאי, כושי, איטלקית, יהודיה, שווייצי וגרמנים (שמפלים אותם לרעה), שבדרך מקרה הגיעו אל שווייץ - ארץ ניטרלית (שלא משתתפת במלחמה) ושם הם יסדו אגודה, בה הם מבקשים שכל העמים יחיו בשלום; אולם כשהם עומדים וחותרים על חוזה ליד מדורה, לוקח הצרפתי את החוזה, קורע אותו, משליך אותו לאש ואומר: "תמיד ניסו עמים שונים לעשות שלום בין העמים אבל תמיד הפר האדם את ההסכם. אנו רוצים שכל אדם יידע בעל פה שיש לחיות בשלום". ולסיום אתן קטע מהספר: "כבר נתנו פעם את עשרת הדברות לאנושות: "לא תרצח!", "לא תחמוד!", "כבד את אביך ואת אימך!". תמיד בלשון ציווי! ואולי כאן העילה העיקרית: עלינו להקים עולם כזה, שבו נקיים, בלא צו את כל אלה, ולא נחמוד ולא נרצח ונאהב רעינו כמונו!".

שבת שלום, אלון